

Een dode hond uit Lodebar aan 's Konings voeten

*Op schrift gestelde en bijgewerkte preek
gehouden op 19-09-2010*

door

G.P.P. Burggraaf

Zingen: Psalm 38, de verzen 6, 12, 17, 18, 19 en 20.

Schriftlezing: 2 Samuel 9

Geliefden, in afhankelijkheid des Heeren wensen wij u te bepalen bij de weldadigheid van David die hij Mefiboseth bewezen heeft om Jonathan's wil, aan de hand van een viertal gedachten.

- 1. Geslagen aan beide voeten*
- 2. Afkomstig uit Lodebar*
- 3. Een dode hond aan 's Konings voeten*
- 4. Gedragen aan 's Konings tafel*

Geliefden, aan de weldadigheid van David aan Mefiboseth bewezen, lag een innige geestelijke broederband ten grondslag. Dat was de broederband tussen David en Jonathan. De geestelijke band tussen die beiden mannen was sterker dan de huwelijksband tussen een man en

een vrouw. De liefde van Christus gaat de liefde der vrouwen verre te boven. De liefde van Christus gaat de huwelijksliefde verre te boven. En zowel David als Jonathan waren uit dezelfde baarmoeder voortgekomen, namelijk uit de baarmoeder van Gods welbehagen in Christus.

U weet, Saul was erg jaloers op David, omdat hij zag dat de Heere met hem was. Ook wist Saul dat David van Godswege als koning van Israël uitverkoren en gezalfd was. Daarom probeerde hij David bij diverse gelegenheden te doden. Op een gegeven ogenblik restte David niets anders dan te vluchten, maar Jonathan, Sauls zoon, bleef David trouw. Toen sloten David en Jonathan een verbond, hetgeen ik u voorlees uit: 1 Sam. 20:14-15: *“En zult gij niet, indien ik dan nog leve, ja, zult gij niet de weldadigheid des HEEREN aan mij doen, dat ik niet sterve? Ook zult gij uw weldadigheid niet afsnijden van mijn huis tot in eeuwigheid; ook niet wanneer de HEERE een iegelijk der vijanden van David van den aardbodem zal afgesneden hebben.”*

Saul was David's vijand, maar Jonathan was Davids vriend en zijn geestelijke broeder en zij sloten een verbond van trouw. Jonathan en zijn familie zouden niet sterven door de hand van David als hij koning zou zijn, terwijl Sauls geslacht ten dode was opgeschreven als gevolg van een rechtvaardig oordeel Gods.

Het verbond met Jonathan had David in zijn hart, toen hij zei: *“Is er nog iemand die overgebleven is van het huis van Saul, dat ik weldadigheid aan hem doe, om Jonathans wil?”*

Het verbond tussen David en Jonathan was uit God en de liefde tussen die beiden zal blijven bestaan tot in eeuwigheid, want de liefdesband tussen David en Jonathan kwam voort uit de liefde van Christus en de liefde is de band der volmaaktheid.

Nu waren Saul en zijn zoon Jonathan gesneuveld in de strijd met de Filistijnen en met Saul was het slecht afgelopen; hij had zichzelf van het leven beroofd, maar de dood was voor Jonathan de doorgang geweest tot het eeuwige leven en voor Jonathan was er een beter lot bereid; God had hem opgenomen in Zijn heerlijkheid.

Dat zal voor David een slag geweest zijn, geliefden.

Als je zielevriend van je zijde wordt weggerukt, dan heb je ziele droefheid, een droefheid die de wereld niet kent, maar die droefheid zal tot blijdschap worden, omdat de liefde blijft tot in der eeuwigheid.

Van het huis van Saul was weinig of niets overgebleven, behalve een knecht van Saul, Ziba genaamd.

Ziba was geen beste man en zoals zijn naam was zo was Ziba zelf. Ziba betekent standbeeld. Ziba was een robot, een man zonder hart, de verrader van Mefiboseth.

Ik heb ook van die Ziba's gekend en ik ken ze nog, bij hopen zelfs. Het zijn slaven der Wet, die je als een spoorwissel kan omzetten in de gewenste stand, net als slaven die de bevelen van hun meester opvolgen als een robot, maar hun hart er niet in hebben. Aan zulke mensen heb je niets, want je moet ze altijd aan slingeren, net als een klok en als ze aflopen, blijven ze staan waar ze staan.

Ik heb een stel honden, maar dat zijn beslist geen robots. Als je preken wil leren moet je jonge honden of varkens houden, want die doen alles wat niet mag, net als de mens van nature. Elke hond reageert anders en heeft zijn eigen persoonlijkheid. Als je honden wilt trainen, moet je naar zijn aard te werk gaan, anders bereik je niets. Een hond wordt nooit een robot en dus moet je inspelen op zijn geaardheid en eigenschappen. Soms maken ze hun eigen beslissingen die beter zijn dan de bewegingen van een robot. Een hond is niet te programmeren.

Dat is ook zo met de ware liefde die kun je ook niet programmeren. De ware liefde is wel altijd in beweging. De liefde werkt altijd, niet volgens het rekensysteem van het reformatorische gemenebest, maar vanuit het geloof dat door de liefde is werkende.

Gods volk is een zeer gewillig volk op de dag van Gods heirkraft in heilige sieraad des dageraads, tenminste, als ze op hun plaats zijn, want anders zijn ze ook dwars tegen Gods draad in.

Zo was David in Christus ook zeer gewillig om aan het huis van Saul wel te doen omwille van Jonathan. En dan vraagt hij aan Ziba of er nog iemand uit het huis van Saul is overgebleven en dan zegt Ziba: *“Er is nog een zoon van Jonathan, die geslagen is aan beide voeten.”*

Geslagen aan beide voeten. Die man had een slag gehad in zijn leven, een ongeneeslijke slag.

Toen het gerucht van Saul en Jonathan uit Jizreël kwam; en zijn voedster hem opnam, en voor de oprukkende Filistijnen moest vluchtten; toen

gebeurde het, als zij zich haastte om te vluchten, dat hij viel en kreupel werd aan beide voeten. Zijn naam was Mefiboseth en de betekenis van zijn naam is al Gods volk wel bekend: 'een die stank verspreid.'

Mefiboseth was niet kreupel geboren; hij was gevallen en kreupel geworden. Die man kon dus niet vooruit komen. Altijd achteraan, altijd de laatste.

Mefiboseth typeert Gods volk zowel voor als na ontvangen genade, want vleeselijk is de mens van nature, maar alleen Gods volk weet het en draagt de last er van om.

Maar die man, die Mefiboseth, woonde met zijn geslagen benen nog in het huis van Machir, een huis van koophandel in Lodebar, een pesthuis genaamd, maar met al zijn pest en ellende was verbleef Mefiboseth nog in het werkhuis.

'Toen zond de koning David heen, en hij nam hem uit het huis van Machir.'

David liet hem dus halen. David is hier de eerste, en dat is geestelijk ook zo, want zo is God ook altijd de Eerste en ook de Laatste in het leven der Zijnen. Wij kunnen niet met God beginnen, maar God kan nog wel met ons beginnen, want wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.

Al Gods volk wordt gehaald uit het diensthuis van Machir, uit het pesthuis van Lodebar, uit het werkhuis van eigengerechtigheid.

U ziet hier het onwederstandelijk werk van de Heilige Geest, Die een zondaar uit het werkhuis neemt. Hoe wordt de zondaar genomen? Met de strop van zelfveroordeling om de hals, net als een gekochte slaaf, die wordt voorgeleid voor zijn

nieuwe heer.

Toen Ziba het bevel des konings aan Mefiboseth overbracht, kreeg Mefiboseth de strop van de Wet om de hals. Hij was immers uit het geslacht van Saul en dat geslacht was gedoemd te sterven, dus was het een verloren zaak voor Mefiboseth en vanaf die tijd liep die man met zijn kreupele benen met de dood in zijn schoenen.

Dat is geestelijk ook zo. Als en zondaar overtuigd wordt van zonde, gerechtigheid en oordeel, dan krijgt hij het vonnis des doods in zijn leden en de strop van de Wet om zijn hals. Dat is nog geen levendmaking, nog geen inwendige roeping, want in die fase kan een huichelaar ook verkeren, kijk maar naar Judas: "Ik heb verraden onschuldig bloed", en hij verhing zich.

Als een zondaar uit stad verderf wordt gedreven, is die zondaar nog onder de Wet en door de boeien van de duivel gebonden. Die zondaar voelt zich als een slaaf gebonden in de ketenen der zonde en des duivels. Hij gaat van het gevangenhuis naar het schavot, van het gevangenhuis naar het rechthuis.

Velen noemen dit al de levendmaking, maar dat is en fatale misvatting. Degenen die in deze fase sterven, zijn daadwerkelijk verloren, omdat ze nog zonder zaligmakend geloof zijn en nog niet door Christus zijn vrijgemaakt en om dat laatste gaat het.

David nam Mefiboseth uit het pesthuis van Lodebar. Hem werd niet gezegd dat hij vriendelijk door de koning zou ontvangen worden. Hij moest voor de koning verschijnen en dat stond voor Mefiboseth gelijk aan het vonnis des doods.

Wel uit stad verderf gehaald, maar toch nog geboeid, toch nog kreupel, toch nog geslagen aan beide voeten. Die man moest zich dus voortslepen met de krukken van Mozes, met de ketenen van de duivel, met de strop van zelfveroordeling om de hals.

Ziba, een dienstknecht der Wet, bracht het bevel des konings over, maar Ziba werd erbuiten gezet toen Mefiboseth door David werd onthaald. Als het aan Ziba had gelegen, was Mefiboseth nooit uit het pesthuis gekomen. David liet hem halen, hij nam hem, staat er, want als David hem had verzocht, had Mefiboseth geweigerd te komen.

Een kerkmens wil wel bekeerd worden, maar dan in het werkhuis van Machir blijven. Wel een ontdekte zondaar, maar toch nog een mens onder de Wet en daar voelt de mens zich thuis, onder de Wet, want daar weet de mens maar van een ding, werken, werken en nog eens werken, om God uit handen te blijven.

David nam Mefiboseth uit het pesthuis van Lodebar, uit dat werkhuis van Machir, omdat de mens het werkhuis uit zichzelf nooit verlaat en alle evangelische nodigheden in de wind slaat.

Je moet een in het graf liggend lijk maar eens een snoepje aanbieden. Er is geen hand die zich vanonder een grafsteen uitsteekt. De mens moet eruit genomen worden, uit het werkhuis der zonden.

En dan gaat het van het werkhuis naar het rechthuis, tenminste voor de waarneming van Mefiboseth, want die man was een nakomeling van Saul en over het nageslacht van Saul was het oordeel

en het vonnis des doods uitgesproken en zo goed als uitgevoerd. Dus Mefiboseth ging als een ter dood veroordeelde op de koning aan en hij had geen enkele hoop op ontkoming van het vonnis dat over het geslacht van Saul was uitgesproken.

Mefoboseth wist ook niets van het verbond tussen David en Jonathan.

Het Verbond tussen de Vader en de Zoon is voor de ontwaakte zondaar in het Lodebar van zijn adamsbestaan volstrekt verborgen en hij kan er ook geen aanspraak op maken, want het Evangelie is bedekt in degenen die verloren gaan.

Hoe zal een verbondsbreker het verbond in zijn mond nemen? Hoe zal een ter dood veroordeelde zich van zijn ketenen bevrijden?

Mefiboseth ging dus van het pesthuis naar het rechthuis en dan was het voorgoed met hem gedaan, want de Wet des doods kent geen genade voor een verloren zondaar.

En dan krijgt Mefiboseth het paleis van David in het gezicht, maar een zicht op het paleis van David, een gezicht op de hemel, waarvan David's paleis een type was, maakt de zondaar niet levend.

Je kunt wel stad verderf verlaten, maar dat was de vrouw van Lot ook. Zij had Sodom verlaten, maar ze is toch nooit in Zoar aangekomen.

Van de kroeg naar de kerk bekeerd, is toch niet waarlijk bekeerd. Een kerkbekering red je niet van het eeuwige verderf en een domineesbekering verlost je niet van de banden waarmee de boze je omkneld houdt.

Je kunt je in de nabijheid van de ark bevinden, maar

toch verloren gaan. Je kunt de naam hebben dat je leeft, maar toch een bastaard zijn.

Zitten er hier nog van het geslacht van Saul, die alle hoop op de zaligheid hebben verloren?

Zijn er hier nog zielen, die zich alleen maar het vonnis des doods kunnen toe-eigenen, omdat de Wet hen zegt dat ze vervloekt zijn?

Zitten er hier nog Mefiboseth's met letterknechten zoals Ziba's op de hielen? Ziba is schizofreen, omdat hij allemans knecht is. Ziba was de knecht van Saul en nu pretendeert hij David's knecht te zijn.

Ziba was een kleeniaanse meeloper en een bijloper, een koningslikker, die zowel bij koning Saul alsook bij koning David in een goed blaadje wenste te staan. Dat doet Ziba over de rug van de kreupele Mefiboseth, zoals de geschiedenis ons leert.

Van zulke Ziba's wemelt het op het kerkelijke erf. Het zijn baantjesjagers op geestelijk gebied, blauwdrukken van oudvaders en dominees-papegaaien. Zulke vleiers zijn altijd bezig om hun eigen eer te behalen over de rug van de doden honden en de grote beesten in Christus.

Ziba was zwanger van de afgunst, want hij moest tegen zijn wil naast de koninklijke wagen lopen, net als Haman, terwijl Mefiboseth op die wagen mocht zitten van Gods vrijwillig volk, maar het was voor Mefiboseth een lijkwagen richting de dood en het graf.

Haman was Ziba's geestelijke voorvader en die man was ook zo'n eerjager, zo'n koningslikker, maar Mordechai boog niet voor de trotse Haman. Tenslotte werd Mordechai verhoogd en Haman aan

zijn eigen galg gehangen. Zo loopt het altijd af met domineeslikkers en schijnheilige koningslakeien.

Zij die zichzelf verhogen, zullen vernederd worden ter dood toe. Aan de galg die Haman voor Mordechai opgericht had, kwam hij zelf te hangen. Haman had vals gespeeld met de zegelring van de koning en die dat doen op geestelijk gebied, zullen met diezelfde zegelring hun doodvonnis bekrachtigd zien.

Dezulken kunnen de liefde op hun lippen nemen zoveel ze maar willen, maar hun plagen zijn er en God zal hen slaan met de roede van Zijn verbolgenheid, omdat ze met de wapenrusting Gods een vals spelletje spelen, wapens waarmee Gods getuigen wettig strijden.

Er zijn van die evangelisten, tenminste, daar moeten ze dan voor doorgaan, die zich omhoog werken over de rug van andermans kalveren en met schijnbewegingen van het geestelijke aikido anderen te imponeren, maar dat soort huichelaars zullen in één slag geveld worden, omdat zij net als Saul al in hun eigen zwaard gevallen zijn, en door een Amelekische zwaardslag monddood gemaakt worden, krachtens het rechtvaardige oordeel Gods.

De lieden die met David getwist hadden, waren vergaan, zoals we bij Saul zien voltrokken. Altijd David achtervolgd, bespot en gelasterd, maar tenslotte valt die man in zijn eigen zwaard, omdat hij wel veranderd was, maar niet vernieuwd.

Dat was er de oorzaak van dat Saul geraadpleegd had met de waarzegster van Endor, die ook in onze dagen nog springlevend is. De waarzegster van Endor was een duivelse geest en die mensen komen

dikwijls met bijbelse waarheden aandragen, en hebben allerlei voorspellingen op hun lippen, om anderen te imponeren. Kijk maar naar de waarzegster van Endor. Zij liet Samuel opkomen en het leek wel goddelijk wat zij deed, maar het was hels en duivels bedrog. Saul had van die duivelskunstenaars gebruik gemaakt en dat was hem fataal geworden, want voor degenen die met de duivel raadplegen, zoals Saul dat deed, is geen enkele hoop.

Saul was een eerjager en zo de koning zo zijn knecht. Ziba was ook zo'n eerjager en nu Saul zelfmoord gepleegd had, probeerde hij aan het hof van David een ere-positie te behalen. Dezulken ploegen altijd met andermans kalf en plegen afgodendienst met oudvaders en dominees, zoals Rome met stenen beelden der heiligen gedaan heeft en doet.

De Reformatie is begonnen met een beeldenstorm en die beeldenstorm is in de Geest begonnen, helaas in het vlees geëindigd, maar nu beginnen allerlei wassen beelden een zogenaamde geestelijke strijd die in het vlees begint en in de dood eindigt.

We hebben een nieuwe beeldenstorm nodig om de huidige oudvader- en domineesafgoderij ten gronde te richten en de heilige kerkhuisjes te doen instorten, gelijk ik heden doe.

Kijk, die Ziba's die zich binnen de muren van het koninklijk paleis proberen omhoog te werken met list en bedrog, dat zijn belijders zonder kruis. Dezulken weten niets af van de banden des doods, waarin Mefiboseth gevangen zit. Ziba had geen

geestelijke kennis aan het kreupele adamsbestaan van Mefiboseth. Ziba had geen kennis aan het verkeren in het pesthuis, gebukt gaande onder een last van zonde en plagen. Ziba was een voorvechter van de valse oecumene en die man kon zo van het koninkrijk van Saul overspringen in het koninkrijk van David. Dat zijn mensen die met zevenmijlslaarzen over de stukken heen springen en een naam trachten te maken, eer en roem te behalen, allemaal over de rug van anderen en met behulp van dodemansletteren.

“Geloof ze niet als zij vriendelijk tot u spreken”, zegt het Woord, want “als ik spreek”, zegt David, “zijn zij aan de oorlog.”

En tegen zulke Ziba's strijd ik met open vizier, net als David tegen Goliath streed met de eenvoud van zijn herdersuitrusting.

Nu zijn er van die goochelaars die pretenderen ook van die platte stenen van David op zak te hebben, maar je moet opletten dat dezulken altijd met stenen gooien, die al ooit eens geworpen zijn. Dat zijn dus van die dobbelaars, die naspelers, die napers, en je vind ze in onze dagen bij duizenden op één hoop die hun gestolen goed etaleren in de etalagekasten van de vals genaamde wetenschap.

Dacht u dat David zich nog bekommerde om zulke valspelers, zoals de vloekende Simeï er een van was? De vloekende Simeï viel in het niet bij de vloeken der Wet die David reeds lang had ondervonden, waarop hij de oude mensdood gestorven was. Dat was in het leven van David al vroeg geschied, al in de moederschoot.

In Psalm 22 getuigt David door de Geest van Christus: *“Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af; van den buik mijner moeder aan zijt Gij mijn God.”*

Hoewel in zonde ontvangen, was David al een nieuw schepsel nog voordat hij geboren was. De wedergeboorte is niet aan leeftijd gebonden.

Ik zal u vertellen dat er duizenden en duizenden ongeboren levens als nieuwe schepselen God eeuwig zullen grootmaken, omdat zij in de baarmoeder zijn wedergeboren. Misschien wel geaborteerd, maar eeuwig bij God in de hemelen.

Als nieuwgeboren babies wel in natuurlijk opzicht geboren worden, slaan zij hun geestelijk verlichte ogen op in de duisternis van het aardse bestaan, die vol is van vloekende Simei's, valse lippen en bedrieglijke lastertongen. Dat heeft David vanaf zijn jeugd ondervonden, want degenen die God vrezen worden allen vervolgd, gelasterd en gevloekt door de valse Sanballat's en Tobia's in onze dagen, die de huidige refo-preekstoelen bezetten en ongehinderd hun gang kunnen gaan, omdat de Nehemia's gemist worden in onze dagen.

Simei is echter in zijn eigen zwaard gevallen en heeft zichzelf de strop omgedaan en Sanballat en Tobia zijn van God gestraft en verworpen geworden. Ook de koningsvleier, Ziba, die zich over de rug van Mefiboseth omhoog werkte, is reeds lang geoordeeld door de hoogste Rechter van hemel en aarde en heeft zijn loon uitbetaald gekregen overeenkomstig zijn duivelse werken.

Maar het gaat hier over Mefiboseth, dus laten we Ziba voor wat hij was.

“Als nu Mefiboseth, de zoon van Jonathan, den zoon van Saul, tot David inkwam, zo viel hij op zijn aangezicht...”

Kijk dat is nu zo mooi wat er staat. Mefiboseth mocht dan van het geslacht van Saul zijn, maar hij was de zoon van de begunadigde en godvrezende Jonathan. Jonathan was een kind der belofte, terwijl Saul een zoon der dienstbare was. *“Maar wat zegt de Schrift? Werp de dienstmaagd uit en haar zoon; want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met den zoon der vrije.”*

De zoon der vrije was Mefiboseth, omdat hij de zoon van Jonathan was, ook in geestelijk opzicht. Maar dat alles kon Mefiboseth niet bekijken, want toen hij tot David inkwam, viel hij als een ter dood veroordeelde met zijn aangezicht plat op de grond in het stof, voor de voeten van de koning.

De gang van Mefiboseth is de gang van de uitverkorenen die uit het diensthuis der zonde worden gehaald en de gang naar het rechthuis wordt de gang naar het lijkenhuis, want doden zullen horen, de stem des Zoons van God, en die ze gehoord hebben zullen leven.

“En David zeide: Mefiboseth! En hij zeide: Zie, hier is uw knecht.”

Hebt u zich onder de prediking weleens bij uw naam horen noemen, geliefden?

Mefiboseth! Gij, die alleen maar schande en stank verspreiden kunt, vanwege uw schandelijke adamsafkomst!

En, spreekt Mefiboseth het tegen? Nee, hij stemt erin toe. Ja, zegt 'ie, *“Zie hier is uw knecht!”*

In geestelijk opzicht betekent dit: "U doet met uw knecht wat goed is in uw ogen."

Hier heeft de zondaar geen wil meer; hier ligt hij op de plaats waar God hem hebben wil, wat er ook met hem gebeurt. Hier wordt de Zoon gekust, eer z' op de weg vergaat. Hier is God recht in al Zijn weg en werk, al zou hij de zondaar voor eeuwig verdoemen. Men spreekt weleens over een gewillige overgave, maar daarvan is alleen sprake als we geestelijk liggen onder God en God niets ongerijmds meer toeschrijven, niets te willen dan alleen Zijn deugden prijzen, zonder de hel te ontlopen als straf op de zonde, en zonder de hemel te willen aandoen uit lijfsbehoud. Hier is geen tijd, geen wil en geen angst meer, hier is God GOD en Zijn wil geschiede.

Dat liggen onder het recht van God is niet in kaart te brengen, zelfs niet door degenen die daar als een Mefiboseth gelegen hebben, want daar is de mens eruit en God erin. De mens tot stof en God alle lof.

"Zie, hier is Uw knecht!" Doe wat goed is in Uw ogen, want Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 51^e Psalm, daarvan het 2^e zangvers.

De houding van Mefiboseth voor David, geliefden, is een beeld van de eerste ontmoeting van een door de Wet ontwaakte zondaar, die God als de wezenlijk levende Bestuurder van de wereld, de Heilige Israëls, en ook als zijn Gebieder en Rechter leert kennen. Maar als hij zich door de Heere bij zijn naam hoort roepen, antwoordt hij zoals Mefiboseth

zeide: "Hier ben ik, Uw knecht!" en zo leert de zondaar zich op genade of ongenade overgeven.

Mefiboseth is het eens met wat de koning over hem besloten heeft, hetzij dat hij gedood wordt, hetzij dat de koning genade over hem uitspreekt, geestelijk gezien is God GOD en het is enkel goed wat Hij doet. God moet toch een keer gelijk krijgen in ons leven, geliefden, dus beter maar direct de wapens ingeleverd.

Ja, ja, maar Mefiboseth werd genomen en het lag niet aan de keuze van Mefiboseth om te komen, maar aan het bevel des konings.

Daar ligt hij in het stof des doods, maar wel voor de voeten van de koning.

En dan klinkt de vrijspraak des konings voor deze gedoodverfde zondaar: *"En David zeide tot hem: Vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen, om uws vaders Jonathans wil; en ik zal u alle akkers van uw vader Saul wedergeven; en gij zult geduriglijk brood eten aan mijn tafel."*

"Vreest niet, want Ik zal..."

De doden zullen horen, de stem van die meerdere Davidszoon: *"Vreest niet, Ik zal...."* *"Vreest niet, Ik ben uw Schild, uw Loon zeer groot."*

"Vreest niet, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding der wereld." *Vreest niet, Ik ben uw God."*

"Verschrikt niet, en vreest niet; heb Ik het u van toen af niet doen horen en verkondigd? Want gijlieden zijt Mijn getuigen: is er ook een God behalve Mij? Immers, is er geen andere rotssteen: Ik ken er geen?"

"Vreest niet, want Ik heb de sleutels der hel en des doods."

“Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.”

“Vreest niet, want Ik gedenk aan Mijn verbond; Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene; Ik heb Mijn knecht David gezworen: Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen, en uw troon opbouwen van geslacht tot geslacht. Sela.”

Hier wordt de zondaar deelgenoot van Gods verbond, en als een levend lidmaat toegevoegd aan het huisgezin des Vaders. En als levende lidmaten van Christus delen ze ook in de weldaden van het verbond in zaligmakende zin en in de rechten Gods, voedsel, deksel en gemeenschap. *“Vreest niet, want Ik ben uw God; uw brood zal zeker zijn en uw water gewis.”*

Mefiboseth kreeg genade in de ogen des konings, niet als een rechtopstaande farizeeër, maar als een aan de Wet gestorven zondaar, rechteloos, biddeloos en goddeloos.

Ja, want het bidden had Mefiboseth verleerd, daar in het huis van Machir. Hij was geen zoekende zondaar, geen biddende zondaar, maar een bewoner van het pesthuis, Lodebar. David had de biddeloze Mefiboseth uit dat pesthuis gevoerd. Nu mocht hij aanbidden: *“Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een doden hond, als ik ben?”*

Ziet u, als je van genade weten mag, dan heeft God in Christus naar je omgezien. Dan is Christus aan je geopenbaard in de toerekening van Zijn gerechtigheid en in de vergeving van al je zonden.

“Wat is het dat gij naar mij hebt omgezien? Er bestond geen enkele reden toe dat gij omzag naar zo’n dode hond als ik ben.”

“Waarom hebt G’ het op mij gemunt, daar er zovelen gaan verloren die Gij gen ontferming gunt.”

Ja, het wonder van vrije genade gaat alle verstand te boven, dan blijft alleen aanbidding over, vanwege dat Christus omziet naar schurftige schapen, waarvoor Hij de pers alleen trad en voor hen bidt dat hun geloof niet ophoude.

Hebt u er kennis aan geliefden, dat God in Christus naar u heeft omgezien, naar een dode hond, naar een groot beest, naar een inwoner van Lodebar, naar een bewoner van het zondepesthuis?

Degenen die van Christus zijn, zijn uit dat pesthuis der zonde genomen, als gebonden van de duivel bevrijd en gezet op de wagen van Gods vrijwillig volk.

Gehaald uit het pesthuis der ellende, uit stad verderf en ter hoge vierschaar gedaagd als een stinkende zondaar, door recht verdoemd en door recht verzoend.

Mefiboseth ging zijn laatste reis maken, want zijn vonnis stond vast, maar degenen die nooit meer zalig kunnen worden, omdat zij hun rechtvaardige vonnis hebben ge-eigend, vallen in het vrije van Gods welbehagen en krijgen de gouden scepter toegereikt.

Mefiboseth werd eruit gehaald, vrije genade, soevereine vrije genade. Alles uit Hem, door Hem en tot Hem.

Toen boog Mefiboseth opnieuw, omdat zijn hart

gebroken was door de liefde, uit oorzaak dat de Koning zich naar hem had overgebogen.

Omgezien naar een dode hond, ja, daar moet je God voor zijn, want mensen knijpen hun neus dicht als zij een dode hond voorbijgaan, letterlijk en ook geestelijk, hoor.

Dan draaien ze hun hoofd om, als je een dode hond in Christus bent. Dan gaan ze je mijden als de pest. Dan gaan ze je haten en verlaten, je zwart maken, maar dat is waste of time. De Bruid uit het Hooglied had zich als een zwarte en afzichtelijke Bruid leren kennen, omdat de Zon haar beschenen had. Zwarter dan de tenten van Kedar, maar lieflijk in de ogen van de Bruidegom. Dus zwarter als de tenten van Kedar, kun je de Bruid van Christus niet maken.

Mefiboseth kwam niet verder dan en dode hond, een zwart krenge die stank verspreidde.

Zijn er hier nog van die zwarte krenge, van die pesthuisbewoners, die zich als een vuil zwijn voor God hebben leren kennen, waard op plat- en doodgetrapt te worden?

Pesthuisbewoners die uit dat pesthuis gehaald zijn, houden echter wel hun naam, opdat zij hun afkomst niet zouden vergeten.

Rachab bleef Rachab de hoer en Mefiboseth bleef een stankverspreider, een gewezen pesthuisbewoner, maar nadat David van vrede tot hem gesproken had, bleef hij een dode hond in zichzelf, totaal vleselijk, verkocht onder de zonde.

Christus zoekt dode honden en grote beesten om Avondmaal met hen te houden. Hoeren en tollenaars is Zijn gezelschap. Daar wil Hij naar

omzien. Die neemt Hij uit het pesthuis der zonde, om hen mede te zetten in de hemel om eeuwig bruiloft met hen te vieren. *“Wat is het dat Gij hebt omgezien naar zo’n dode hond als ik ben?”*

Dat wonder gaat alle verstand te boven dat en helleling op de hemelse bruiloft wordt onthaald, zoals de verloren zoon op en feestmaal werd onthaald, terwijl hij zijn dood inwachtte, maar door de vader omhelsd werd. *“Deze mijn zoon was dood, maar hij is wederlevend geworden. Hij was verloren, maar hij is gevonden”*, door de Vader, die het verlorene tot Zich trekt. Hij is weggenomen bij de varkens van deze wereld, omdat Christus het verlorene zoekt en zaligt en hen in Zijn handpalmen graveert.

Tegenwoordig ziet men bij hopen naar God om, maar genade leert het tegenovergestelde.

“Omgezien naar een dode hond”, ja, zo wordt de zondaar gerechtvaardigd, als een dode hond, als een goddeloze.

Daar voelde de oudste zoon zich te best voor, die vond zich te goed om als een dode hond gerechtvaardigd te worden. Die wilde zich wel vermaken met zijn godsdienstige vrienden, maar hij wilde niet ingaan om het brood der kinderen te delen met zijn geredde broeder die al zijn goed had doorgebracht met hoeren en pesthuisbewoners.

Ja, de wereld is een groot bordeel een groot pesthuis en uit dat bordeel haalt Christus Zijn Bruid, want Hij maakt van hoeren maagden, die geen man bekend hebben en trouwt met hen in gemeenschap van goederen.

Alles wat wij in Adam hebben verloren, zullen we in Christus weder ontvangen met een overlopende maat, maar alleen wel in een weg van recht. Alleen in een weg van totale ontbloting en ontgronding. Aan de toepassing van de erfenis der heiligen gaat een hellevaart vooraf.

De gang die Mefiboseth gemaakt had van Lodebar naar Jeruzalem, was voor hem een hellevaart geweest. Op een hellevaart volgt een hemelvaart, want de Heere doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen en er weder uit opkomen.

Maar nu wordt hij bij zijn naam genoemd, Mefiboseth, een die schande verspreidt en zo een wordt uit het pesthuis gehaald om op audiëntie te komen bij de koning.

“Wat is het dat gij hebt omgezien naar zo’n dode hond als ik ben?”

Christus is te zijner tijd voor de goddelozen gestorven, toen ik nog in het pesthuis der zonde verkeerde, was Christus al voor zo’n monster gestorven. Voordat ik begon te leven was ik al in Uw boek geschreven.

Dezulken worden toegebracht in de tijd en gedragen aan ‘s Konings tafel.

Mefiboseth mag gedurig eten aan ‘s konings tafel, krachtens het verbond van David met Jonathan.

Het eten van Mefiboseth aan ‘s konings tafel is een type van het heilig Avondmaal, maar ook een type van het aanzitten in de bruiloft des Lams. Daar zullen zij Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn naam beminnen, erfelijk wonen.

Gedurig aan Zijn tafel, als een dode hond, als een

lamme en onder de zonde verkochte zondaar.

De kreupele Mefiboseth blijft kreupel, ook nadat hij David zich over hem heeft ontfermd. Gods volk blijft vleselijk, verkocht onder de zonde. De enige roem ligt in Christus, in die meerdere Davidszoon, die Zich ontfermt over dode honden en grote beesten en hen doet delen in de erfenis der heiligen in het licht. Gereinigd door het bloed des verbonds en verzadigd door het brood des verbonds.

Mefiboseth wordt rechtmatig erfgenaam van de nalatenschap van Saul. Gods ware volk zijn de rechtmatige erfbezitters van de aarde, want indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus. Want de belofte is niet door de Wet aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs.

Daarom is zogenaamde christelijke politiek bedrijven niets anders dan heidens ongeloof en God tarten met demoncratisch bedrog. Alle demoncratische politiek is pure machtswellust, maar God is de politiek een eeuwigheid voor, want: *“De aarde is des HEEREN, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen.”*

Het is Christus en in Christus al zullen we ook al Zijn weldaden aannemen, namelijk, als zij ons rechtmatig geschonken zijn, want de schenking gaat aan de aanneming vooraf. Niemand kan iets aannemen tenzij het hem uit de hemel geschonken wordt. En onze Koning is van Israels God gegeven. Dat kan het Mefiboseth-volk in geestelijk opzicht op

rechtsgronden zeggen.

En die op rechtsgronden gezaligd zijn, zijn uitverkoren om in de vrijheid te staan. Terwijl de letterknechten en de zonen der dienstbaren moeten werken, gaan de kinderen der beloften vrijuit, ontslagen uit het diensthuis der zonde op grond van recht.

Mefiboseth was van het werkhuis, van het pesthuis naar het rechthuis geboden en nu werd hij ontboden in het huis der maaltijden, in de binnenkamer van de koning, waar hij gedurig verzadigd werd met het verbondsbrood dat alleen voor Koningskinderen is bestemd.

Maar dan gaat het verder, want er staat geschreven: *“Toen riep de koning Ziba, Sauls jongen, en zeide tot hem: Al wat Saul gehad heeft, en zijn ganse huis, heb ik den zoon uws heren gegeven. Daarom zult gij voor hem het land bearbeiten, gij, en uw zonen, en uw knechten, en zult de vruchten inbrengen, opdat de zoon uws heren brood hebbe, dat hij ete; en Mefiboseth, de zoon uws heren, zal geduriglijk brood eten aan mijn tafel.”*

Wat Mefiboseth uit genade ontvangen had, kreeg Ziba als een last opgelegd. Ziba was een zoon der dienstbare en dienstbare zonen onder de Wet moeten werken en krijgen loon naar werken.

Mefiboseth mocht van genade leven en de rammen van Nebajoth dienden hem. De rammen moeten werken en de schapen Zijner weiden worden verzadigd met het vette van Gods huis en met het kostelijke van Zijn paleis.

Ziba onderwierp zich geveinsdelijk aan het bevel

des konings. Hij wendde liefde voor de koning voor, maar feitelijk werd hij gedreven door afgunst, want later blijkt Ziba een verrader van Mefiboseth te zijn. Ziba had nog twaalf knechten ook, ja, aan handlangers heeft de duivel geen gebrek. Maar ze waren allemaal aan Mefiboseth onderworpen. Luther zegt: “De duivel is de aap van God, die alles nadoet, nabootst en napapegaait.”

Aan Ziba-apen hebben we geen gebrek in onze dagen, maar al die geestelijke nabootsers zullen een keer door de mand vallen van Gods gericht, zeggende: gewogen, gewogen en te licht bevonden! Ziba is echter niet gevallen in het vrije van Gods welbehagen in Christus, maar in de hel, waar wening is en knersing der tanden.

Het ergste van dat alles is dat David op een later tijdstip de laster van Ziba over Mefiboseth gelooft.

David op zijn slechtst is op zijn best gesproken Gods volk van vandaag. Daarom zegt de profeet Micha: *“Geloof een vriend niet, vertrouwt niet op een voornaamsten vriend; bewaar de deuren uws monds voor haar, die in uw schoot ligt.”*

Ja, dat gold zelfs voor de man naar Gods hart en dat is David op zijn slechtst en het betreft een moment des tijds, terwijl nu bijna al Gods volk betoverd ligt tussen de vals-kerkelijke tiggelstenen, omdat zij met de godsdienst dansen, zich er niet bijbels van vrijmaken en het stof niet van hun voeten schudden. We moeten daarom niet op David bouwen, want met David kun je niet voor God verschijnen, ook niet met Salomo; opdat het zij, gelijk geschreven is: “Meer dan David en meer dan Salomo is hier!” Amen.